

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 6 năm 2012

Số 85

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Cuộc sống của Bé được triển hạn để chờ những gì ?
- 2) Người thế gian học chữa bệnh cho người khác mà bệnh của chính mình không trị được tại sao ?
- 3) Ở đời này bị mất của ai ai cũng buồn cả, còn Bé thì sao ?
- 4) Tại sao những người mới hay cũ cũng đều quý thương Bé hết ?
- 5) Hôm nay Bé phải ra đi vì sự yêu cầu của bạn đạo Florida, Bé có vui không ?
- 6) Bé được bình an đến nơi và tái ngộ nhiều bạn đạo yêu quý của Bé, dưới sự sáng suốt của Bé, Bé quý loại người nào nhất ?
- 7) Bé chú ý và độ loại người nào ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 30 tháng 10 năm 1993 1) Hỏi : Cuộc sống của Bé được triển hạn để chờ những gì ? Đáp : Thưa, cuộc sống của Bé được triển hạn để chờ xem sự quyết tâm tiến hóa của bạn đạo thành đạt theo trình độ thực hành của chính họ, thì Bé sẽ được vui, lúc ấy Bé sẽ ra đi, không còn luyến tiếc nữa, Bé sẽ có cơ hội làm việc nơi xứ thanh nhẹ của chư Phật đồng hành trong thanh tịnh. Kệ: Duyên lành tiến hóa trí tâm minh Khổ cảnh tiêu tan chẳng bức mình Xây dựng cơ đồ trong Phật Pháp Từ bi sáng chói cõi vô tình.	Ngày 31 tháng 10 năm 1993 2) Hỏi : Người thế gian học chữa bệnh cho người khác mà bệnh của chính mình không trị được tại sao? Đáp : Thưa, năng y bất tự y, tức là có thể trị bệnh cho người khác, nhưng chính mình không trị được, phải nhờ người khác chữa trị, tức là có cơ hội thấy rõ luật nhơn quả do Trời định. Nạn là bệnh hoạn bất tự y, chỉ có Trời cứu thì mới triển hạn được. Ngược lại, người tu thiền nhịn nhục và tin tưởng Trời Phật thì nạn tai không có nhiều như người thường, tự hiểu rõ sự sống còn trên mặt đất do Trời định, thường xuyên thực hiện công phu tu học tức là cứu giúp tâm thân yên ổn. Kệ: Tin Trời lại được sanh tồn tiến Giải bỏ trần tâm lại bớt phiền Giả cảnh trần gian là tạm bợ Tu trì thanh nhẹ sống bình yên.
Ngày 1 tháng 11 năm 1993 3) Hỏi : Ở đời này bị mất của ai ai cũng buồn cả, còn Bé thì sao ? Đáp : Thưa, Bé tu tiến đến cảm thông nguyên lý của mỗi sự việc. Cho nên Bé không lưu trữ một sự việc nào trong tâm cả, cho nên Bé không bao giờ bị tiếc uổng và loạn động như người thường bị lôi cuốn trong sự có có không không. Kệ: Chẳng còn loạn động trong mong khổ Chẳng có lo âu chẳng ước bỏ Tiền bạc không còn lưu luyến tiếc Có không không có vẫn Nam Mô.	Ngày 2 tháng 11 năm 1993 4) Hỏi : Tại sao những người mới hay cũ cũng đều quý thương Bé hết ? Đáp : Thưa, chứng minh sự đối đãi của Bé rất bình đẳng, chung nhau một tâm thức hướng thượng quý yêu Trời Phật, hạnh đức tiến hóa đồng đều, cảm thức mỗi một đơn vị là một khả năng tiến hóa trong thanh tịnh, đồng tu cộng hưởng sự hòa bình trong nội tâm, càng thực hành đứng đắn lại càng thương yêu và quý mến lẫn nhau, hội tụ thành một sự nghiệp từ bi, liên hệ với Trời Phật. Kệ: Thương yêu tự thức tiến chuyên cần Trí độ phân minh tự xét phân Sự nghiệp từ bi duyên quán cải Thực hành chơn pháp sửa tâm thân.
Ngày 3 tháng 11 năm 1993 5) Hỏi : Hôm nay Bé phải ra đi vì sự yêu cầu của bạn đạo Florida, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui sẽ được gặp lại bạn quý yêu đồng tu đồng tiến chung một pháp, sẽ được trao đổi mặt thiết hơn. Kệ: Chung vui tái ngộ sống duyên lành Hướng thượng chơn hồn giải tiến nhanh Tự giác trong lòng vui sống động Kì duyên tái ngộ thật là thanh.	Ngày 4 tháng 11 năm 1993 6) Hỏi : Bé được bình an đến nơi và tái ngộ nhiều bạn đạo yêu quý của Bé, dưới sự sáng suốt của Bé, Bé quý loại người nào nhất ? Đáp : Thưa, Bé quý những người nào dần thân tu học thanh nhẹ và tự buông bỏ chuyện đời tranh chấp.

Ngày 4 tháng 11 năm 1993

7) **Hỏi :** Bé chú ý và độ loại người nào ?

Đáp : Thưa, Bé chú ý loại người nào mê chấp và ngu si vì những loại người này cần sự giải mở cho họ về tâm linh.

Kệ:

Tâm linh thức giác chuyển hành trình

Phát nguyện chơn hồn trí cảm minh

Duyên đạo thực hành trong ý thức

Cảm minh thiên địa rõ hành trình.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thuyết Pháp II (tiếp theo)

...
Thầy: Rồi cụ sẽ đi tới nhiều chỗ, khi mà cụ làm nắm miếng giấy nè cụ thấy rõ một rừng cây, rồi cụ thấy cách biến chế thành ra miếng giấy như thế này. Rồi cụ sẽ ra một tràng lý thuyết, một tràng triết lý đầy đủ mà để giáo huấn lấy tâm can con người. Thì một miếng mà được trọn lành như vậy là cái gì? Nói về đời là một khẩu hiệu đoàn kết. Mà mình sử dụng nắm trong sự đoàn kết và không biết thực hiện đoàn kết, tâm thân bất an.

Chúng ta mặc cái áo khẩu hiệu đoàn kết không thực hiện được, đau khổ biết bao nhiêu! Phần trí thức chúng ta đem đi đâu, học cái gì? Làm được gì? Mình thấy thua Thượng Đế quá nhiều, xa quá xa, thấy ăn năn. Rồi trong cái tắm rửa, cái ăn uống khi cụ và miếng cơm cũng có một tràng triết lý vậy, nó phải đi tới chỗ đó. Cho nên động đâu thì nó ra đó, nó sáng suốt vô cùng, không có giấy nào mà viết cho hết, nói ra là một tràng pháp lý, nói ra là một tràng triết lý rõ ràng, cởi mở để thức tâm. Cho nên con người hết buồn rồi, vui, trẻ, thấy mình sống như đứa bé mà trạng thái này mình cũng chơi được. Ông già cũng vui, con nít cũng vui, không có cái gì buồn hết.

Bạn đạo: Nhiều năm, tôi được nghe danh Thầy. Hôm nay, tôi mới được cái may mắn thấy được

Thầy và nghe Thầy giảng về pháp môn của Thầy. Tôi xin Thầy vui lòng giải thích thêm những điểm sau đây: Thầy có nói về vấn đề tu luyện, tập để có thể xuất hồn nhưng mà thưa Thầy xin Thầy giải thích thêm cái hồn là thế nào? Cái hồn nó khác hơn cái phách cái vía thế nào? Rồi khi mà mình xuất hồn được thì làm sao mình biết mình xuất hồn được? Rồi xuất hồn, cái hồn nó đi đâu? Ai hướng dẫn cái hồn mình? Rồi đi như vậy, thưa Thầy có nguy hiểm hay không? Đi rồi, lúc về làm sao mình trở về với cái xác của mình? Và có cái điểm này mà tôi thiết tha muốn được Thầy giải thích thêm, là khi cái hồn xuất ra khỏi thân xác rồi thì cái hồn đó có còn biết rằng có còn cái bản ngã hay không? Cái hồn có tri, có giác hay không? Có biết cái hồn đó có một cái bản ngã. Cái hồn đó của ông A, ông B hay không? Cái hồn một khi xuất ra rồi thì là một cái điển quang hòa mình vào trong một cái đại điển quang lớn, không còn cái bản ngã nữa, hay vẫn còn bản ngã thì vẫn có tri, có giác biết mình là ai? Dạ xin Thầy vui lòng giải thích mấy cái điểm đó.

Thầy: Nói cái phương pháp làm sao đi đến xuất hồn. Hồn là cái gì? Bây giờ tôi xin hỏi lại cụ về cái kiến thức của cụ là cái gì? Kiến thức của cụ bây giờ?

Bạn đạo: Dạ thưa Thầy muốn hỏi là hỏi tôi. Theo tôi hiểu theo tôi quan niệm cái hồn thể nào. Thì thật ra bấy lâu nay ai cũng nói rằng mình sống phần nhiều trừ ra những cái người mà thật là theo cái thuyết duy vật thì nói rằng không có hồn. Thật ra, phần đông ai cũng nghĩ rằng người ta sống cũng phải có hồn, có xác có hồn. Nhưng mà nói vậy, chớ còn muốn quan niệm cho rõ cái hồn là thể nào chắc hỏi thì ai cũng khó mà nói rõ cái hồn là thể nào. Có lẽ là phần đông thì quan niệm cái hồn nó cũng phải có cái bản ngã. Hồn mà khi xuất ra rồi thì có lẽ cũng còn biết được là cái hồn đó là của ai, cũng có còn có thể nhìn được ai là bà con, ai là người lạ. Theo người ta có cảm tưởng như vậy nhưng cũng chưa chắc là như vậy là đúng. Thì hôm nay tôi mới đến xin Thầy giải thích.

Thầy: Xin phép cụ, tôi hỏi vấn đề này. Cụ trả lời kiến thức của cụ là cái gì?

Bạn đạo: Cái kiến thức là cụ nói cái kiến thức là về cái sự hiểu biết phải không? Là cái intelligence¹ của mình phải không? Cái kiến thức theo tôi hiểu thì có thể rằng nó khác hơn cái hồn.

Thầy: Không. Nói cái kiến thức của cụ. Cụ có kiến thức không?

Bạn đạo: Mỗi người theo trình độ của mình phải có kiến thức.

Thầy: Xin cụ đem kiến thức để ra bàn. Mang cái kiến thức để trên bàn được không?

Bạn đạo: Cái kiến thức là cái sự hiểu biết. Còn cái linh hồn.

Thầy: Không. Bây giờ tôi hỏi vấn đề kiến thức thôi. Rồi tôi sẽ trả lời cái linh hồn cho cụ thấy rõ hơn. Kiến thức của cụ có thể mang ra để trên bàn được không?

Bạn đạo: Cái kiến thức nó phải theo mình, nó không thể đưa ra khỏi mình được.

Thầy: Đó, không có đem ra để được. Nó có nhưng mà đem nó ra không được, phải không?

Bạn đạo: Phải rồi.

Thầy: Cụ nhìn nhận, cụ có kiến thức. Cho nên phương pháp của chúng tôi tu ở đây cái thứ nhất làm ổn định thần kinh là cái pháp Soi Hồn của chúng tôi đây. Khi mà chúng tôi muốn tìm cái hồn ra thì phải tìm cái hồn ở đâu đến, rồi mới mở cho cái hồn đi. Thì cái hồn của con người nhập xác từ bộ đầu xuống qua cái xương sống đưa qua cái thận, rồi giam hãm trong con tim. Cho nên con người chỉ lo âu cái chuyện mặt tiền mà thôi, quên cái đằng sau

thành sân si, quanh quẹo, không đứng đắn. Bây giờ tu, cái phương pháp của chúng tôi làm ổn định cái bộ đầu, rồi khai thông cái xương sống, thông cái mạch đốc, mạch nhâm rồi nhắm con mắt mới thấy cái Mô Ni Châu lúc đó một điểm tựa mà thôi xuất ra. Bởi vì đó là cái thánh thai lúc giáng sanh bằng điển mà cấu tạo trong cơ thể, trong cái thai noãn thành một cục máu, phân ra âm dương rồi mắt, mũi, tai, miệng mới thành con người. Mà nguyên căn của nó là luồng điển, một điểm rồi khi xuất ra cái phương pháp công phu đằng này từ cái tôi không thấy, tắt đèn không thấy sáng nhưng mà nó sẽ thấy một chấm mà từ chấm đó nó sẽ đi ra. Từ đó, nó sẽ nói rộng ra và nó bay tới đâu nó hiểu tới đó. Đứng lực lượng rồi, nó cũng mất mũi, tai miệng, tay chân như thể gian.

Cho nên, cái phương pháp này nó đi từ li từ tí đi ra, không phải cái điệu xuất hồn cũng như là đánh đồng thiếc đi ra là không về được. Nó khác hẳn với cái kia, cái này là khoa học, tự giải, nay một chút, mai một chút. Bởi vì khứ trước lưu thanh lúc đó kiến thức nó tập trung, nó bộc sáng cái con đường ra thì hai cái nhịp tim và nhịp bộ đầu nó mở ra thì cái điểm đó nó mới xuất ra. Cái hồn nó ra khỏi con tim thì lúc đó nó thấy trăng sao rất nhiều nhưng mà thấy chút vậy đó thôi. Cái này kêu bằng cái tiểu thiên địa đó cụ. Nó nhiều cảnh giới lắm. Cho nên, lần lần đi trong bản thể cụ đầy đủ. Cụ thấy đủ thứ cảnh, bay như gió này kia kia nọ, chính cụ thấy cụ nói ra, cũng như cụ Mai thấy. Rồi từ từ tập trung ra thấy tay chân đang hoang, đi gặp người ta đánh lễ, biết được tiền kiếp mình làm cái gì. Ở đâu đến đây? Xuống đây để làm gì? Sẽ tiếp tục học mỗi kỳ mỗi kỳ đều có dự khóa học thi rồi mới thấy rõ nguyên căn mình, từ đâu đến, rồi sẽ về đâu? Chớ không có xuất hồn như người ta tưởng rằng đánh đồng thiếc cho nó đi rồi chùng nào tôi không cho nó về. Nó chết luôn. Cái đó không có. Cái này không chịu mê tín, tự khai thác để đi tới. Thì đương nhiên cụ phải biết được cái tiền kiếp của cụ và cái nhiệm vụ trước khi cụ li khai Thượng Đế đã hứa làm việc gì. Lúc đó, cụ phải tiếp tục làm để mong được hội tụ với Thượng Đế ở sau này, trở về cảnh bất diệt. Cho nên cái hồn của chúng ta nhỏ bé như con búp bê đi đứng tự nhiên, lạnh lẽo hơn. Mà con ma, con quỷ nó thấy ta to lắm bởi vì nó trọng trước². Thần Tiên thấy ta nhỏ bởi vì Người được nhẹ. Học đi, học biến hóa;

² Trọng trước: *Trọng*: Nặng, rất lớn. *Trước*: dơ đục, dơ bẩn. *Trọng trước* là rất dơ bẩn.

¹ Intelligence: Trí tuệ, trí năng.

học bay, học biến hóa. Cho nên cái ý con người khi mà cụ đi đặt may bộ đồ, cụ muốn hai ngày may xong, hay là ba ngày may xong mà nó nói hai tháng là cụ râu lắm rồi, phải không? Cho nên một vị Tiên mà xuất hồn được đi ra rồi dờm lại tôi muốn cái áo xanh nó là áo xanh, tôi muốn áo vàng nó là áo vàng. Bởi vì cái vibration³, cái chấn động lực nó mau lẹ lắm, cái phần hồn. Tại sao cái kiến thức của cụ không đem ra được mà người nghe cụ người ta thấy kiến thức trình độ cụ tới đâu. Người ta thấy, người ta hiểu vì cái vibration nó mau hơn. Thì cụ bây giờ cụ dờm đây cái ngón tay mà tôi làm mau cụ thấy ngón tay nó mất đi nhưng mà cụ tập trung rồi. Cái ngón đó là ngón tay bởi vì chấn động lực của cụ nó tương đồng, cái này cụ mới thấy rõ. Lúc đó, cụ mới thấy rằng chính cái hồn cụ đang nói chuyện với tôi đây nhưng mà cụ không biết cái hồn nó ở đâu. Ý chí vô cùng đang điều khiển và đang tìm tòi và đang đem lại cái sáng suốt cho chính nó. Nó đang vươn lên để tìm hiểu nó. Đó là phần hồn mình. Và thực hành rồi chúng ta sẽ xác nhận từ điểm nào đi tới điểm nào. Nó phải có bằng chứng. Cũng như cụ Mai đi xuất ra thấy bay, thấy đi, thấy này kia cụ hiểu thôi. Bây giờ cụ thực hành thì cụ hiểu cho cụ. Mỗi người cũng mất mũi tay miệng mà mỗi cái căn quả khác nhau, mỗi cái nghiệp quả khác nhau, nhìn ra khác. Ông này cũng mất mũi tay miệng sau không giống ông. Vàng thau khác, vàng bạc khác, phân lượng khác, triệu triệu ức ức đều khác nhưng mà đồng trong một tri giác, nhưng mà tri giác đó nó cũng có trình độ trước và thanh. Bây giờ, cụ thấy rõ cái đó chưa. Thì mỗi người đều có phần hồn trong họ. Nếu mà không có phần hồn lấy gì điều khiển cái tiểu thiên địa này. Cái bản thể này đâu có làm chủ cái sự tri giác của cụ được. Tôi nói trên Trời cụ chưa bay lên Trời nhưng mà cụ cũng có hiện một cái cảnh nào Tiên Phật mà cụ hiểu đó chứ, có hiện ra đó chứ nhưng mà thiếu thanh tịnh. Nếu thanh tịnh cụ ở ngay trong cái cảnh đó rồi. Cho nên, nhiều vị mà tu trên núi lên hỏi cái họ nói được hay là không. Việc đó nên làm hay là không, có hại chỗ nào vì họ thấy họ nói. Họ thanh nhẹ rồi. Cho nên cần có cái pháp khứ trước lưu thanh thì trở lại thấy cái hồn của mình và biết cái tiền kiếp mình mình đã làm thái tử, hay mình đã làm thành lính, hay mình đã làm người sát nhân, ngày nay mình mới ăn năn sửa tội. Cho nên, tu mới giải thoát được. Nếu không hiểu được cái tội mình, làm sau giải thoát. Nếu không hiểu tội

mình, không bao giờ giải thoát được cái tội. Cho nên, tu rồi sẽ thấy trong thực hành. Cụ thông cảm điều đó chưa?

Bạn đạo: Lúc trước, tôi có biết ông Mai thọ Truyền là cái người học về đạo Phật cũng thâm lắm. Về cái phần vấn đề hồn thì ông có giải thích, ông có nói như thế này. Tôi nghe người nói lại chớ còn tôi cũng không có nghe trực tiếp thì ông nói rằng cái hồn con người khi mà con người mất rồi cũng như cái chén nước đổ vô cái biển nghĩa là cái hồn như thế đó thì có thể nói rằng nó không có một cái lúc mà cái xác thân nó rã rồi. Cái hồn nó rời cái xác thân rồi thì cái hồn nó trở về cũng như cái chén nước nó về cái biển vậy thì như vậy có nghĩa là có thể nói rằng nó mất cái bản ngã của nó rồi.

Thầy: Cho nên cái đó ông nói đó nhưng mà ông nói trong lý luận thôi chớ còn bản thân của ông chưa có thực hành. Cụ phải xét ở chỗ đó. Tôi nói đây là thực hành trong cái sơ khởi của Vô Vi thôi. Rồi sau này không còn đi không còn biến hóa mà hòa tan hẳn trong thanh điển đại định. Lúc đó, muốn xem họ khi mà xuất ra muốn thấy họ trên hình thức nào cũng được hết, lúc đó đi tới đại định.

Bạn đạo: Thưa thầy mới nói: Nếu mà hòa tan trong cái vũ trụ hết.

Thầy: Đó, hòa tan vô đại hồn nhưng mà có hình thức. Hình thức tùy theo trình độ, hình thức là để giáo huấn những người chậm tiến mà thôi, cụ hiểu chỗ đó không? Con ma nó thấy mình lớn hơn nó. Một vị Tiên đồng trình độ hòa tan không có lý luận nữa, thông cảm để dẫn tiến, trong không mà có. Cho nên kinh Phật, cụ Mai thọ Truyền tâm trong kinh Phật. Đúng! Lý đúng nhưng mà hành cụ chưa có. Thành ra giai đoạn đầu cụ không nói nhưng mà cụ nói về hòa tan thôi. Đúng.

Bạn đạo: Thưa Thầy, ông nói chưa hết.

Thầy: Ông nói về hòa tan chính ông chưa đi tới. Nếu mà ông đi từ giai đoạn một ông phải cho cụ biết về giai đoạn một. Nếu ông học về từ bi mà phải phân cho rõ, cụ hiểu không? Cho nên, ông nói đúng trong kinh. Ông hiểu mới tới đó về ý niệm và lý luận chớ chưa thực hành, chưa đạt ở chỗ đó.

Bạn đạo: Theo tôi nghĩ, tôi suy nghĩ nếu mà mỗi người mà giả tỷ như một người nào đó đã luyện tu luyện rồi mà nếu phần hồn ngày nào mà rời cái xác rồi nếu mà hòa đồng vô trong cái hồn đại hồn không còn phân biệt nữa thành ra cái tu luyện của mình nó mất hay sao, có thể nào mất được.

Thầy: Không có mất. Nó đời đời bất diệt, bởi vì phần hồn con người là đời đời bất diệt, nó phải hòa

³ Vibration: Chấn động lực.

tan trong đại hỗn độn để nó làm việc đời đời sáng suốt. Nếu con người muốn sáng suốt mà làm việc giới hạn làm sao sáng suốt, nó phải đời đời nó mới có sự sáng suốt, cụ thấy không? Cho nên Thượng Đế làm việc nhiều, phải làm việc nhiều, học hỏi nhiều, tiến hóa nhiều. Mình thấy từ nhỏ tới lớn mình chịu học mình thấy mình sáng suốt, mà mình lười biếng mình thấy mình ngu. Mình chịu làm việc mình càng sáng suốt hơn, càng ổn định hơn, cụ thấy không? Còn Bề Trên thì nó phải vậy, nháy con mắt thì nó phải đi ra, nháy con mắt nó phải tiến triển để cứu độ trong tinh thần cứu độ. Cho nên nhiều người nói tôi không có hồn, nhiều người nói tôi không có hồn, không chấp nhận là cái hồn. Xuống địa ngục, hỏi lấy cái gì trả lời đây. Diêm Vương hỏi nhà người lấy cái gì trả lời cho ta đây. Cái hồn chứ gì, phải không? Cho nên nhiều người chưa hiểu giá trị của cái hồn vì người bỏ quên căn bản, bỏ quên căn bản chỗ mình ngự trị là tiểu thiên địa này. Mình đang làm chủ mà mình bỏ quên. Mình đi ta bà tìm hiểu người khác mà quên tìm hiểu mình, thành ra nó không thấy cái hồn. Cho nên cái pháp của chúng tôi ngồi thiền, tôi tự tìm tôi là ai. Tôi chỉ biết tôi là ai thôi.

Bạn đạo: Tôi có một điểm này nữa xin Thầy vui lòng giải thích thêm.

Thầy: Cảm ơn cụ rất nhiều. Cụ có câu hỏi thắc mắc chừng nào thì anh em chúng tôi sẽ học nhiều chừng này.

Bạn đạo: Vì chúng tôi cần hiểu mấy cái đó. Ít nữa, cũng quan niệm phần nào vấn đề thiêng liêng vậy, biết là còn tin tưởng được. Nếu mà cái đạo không có nói cái hồn mà cái hồn không có kêu bằng bất diệt, không có trường tồn thì người ta cũng không có thiết tha vì đạo.

Thầy: Phải rồi.

Bạn đạo: Nếu đạo mất rồi, cái xác thân rồi, cái linh hồn nó cũng hết rồi thì chắc không ai kiếm tìm mà luyện, mà tập theo đạo lý làm gì. Còn ngoài ra cái điểm này nêu tôi hỏi có lẽ dòng dài lắm. Xin Thầy tóm lược lại vì Thầy đã nói rằng cái pháp của Thầy là pháp Vô Vi đó. Thì bây giờ bấy lâu nay tôi

xin thú thật rằng tôi cũng chưa có rành lắm, tôi chưa có học hỏi rành rẽ về cái pháp đó. Nếu có thể được xin Thầy tóm lược cho tôi biết rằng ngồi thiền làm sao để mà định được cái thần giác của mình, định nó lại được để một ngày kia nếu mà thanh tịnh, định được rồi mới có thể xuất hồn được. Mà tôi nghĩ rằng cái tâm con người thì luôn luôn nó không có bằng an. Nó chuyển mãi như con chim. Nó nhảy hết ý này tới ý khác làm sao định lại. Thầy là người có kinh nghiệm nhiều rồi. Thầy đã thấy rõ. Thầy đã giác rồi, xin Thầy nói đừng vô chi tiết lắm, nói chi tiết sợ nó dông dài mất thì giờ chỉ rõ cách thức nào mà Thầy thấy rằng nó hợp với đa số người tu hành để cho họ dễ định tâm họ được, để một ngày kia có thể xuất hồn được.

Thầy: Cho nên, con người tại sao cái tâm họ loạn? Vì họ thâm nhập quá nhiều ngoại cảnh mà quên nội cảnh. Thành ra chúng tôi có phương pháp bịt tất cả ngoại cảnh và để khai thông nội cảnh là cái pháp Soi Hồn của chúng tôi, để làm ổn định thần kinh và làm Pháp Luân nghĩa là hít vô Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai lấy cái thanh khí điển của càn khôn vũ trụ vô khai hóa tiểu thiên địa. Tiểu thiên địa cụ gồm có ngũ giới kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Cái phổi thuộc về kim. Cái gan thuộc về mộc. Cái thận thuộc về thủy. Cái tim thuộc về hỏa. Cái bao tử thuộc về thổ. Thì cụ hít tất cả nguyên căn sáng suốt để khai triển ngũ hành ngũ giới kim mộc thủy hỏa thổ và cụ đang quản lý này trở về trật tự ổn định. Nếu mà có trật tự rồi thì đi tới ổn định. Cho nên phải mượn cái pháp này để ổn định thần kinh bộ óc và khai thông ngũ tạng. Lúc đó định, lúc định nhắm con mắt rồi là xuất nhưng phải có thì giờ để khai thông cái đó. Vì chúng ta đã thâm nhập động loạn quá nhiều thì bây giờ chúng ta phải khứ trừc lưu thanh và lập lại trật tự hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì ông Trời trước mắt chớ đâu, thiên đàng trước mắt chớ đâu, ma quỷ trước mắt chớ đâu, đâu có xa. Bước vào định rồi phải có cái pháp. Cái pháp của chúng tôi là đi tới định.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Nanterre ngày 11/11/1980)

Thông Báo Ghi Danh Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2012”

Kính thưa quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức xin thông báo về việc ghi danh và giữ phòng tại Đại Hội:

1. Khách sạn đã gia hạn thêm cho BTC một số phòng và giá tiền cho đến ngày **30 tháng 6 năm 2012**. Sau đó giá tiền Đại Hội sẽ có thể thay đổi tùy theo nhu cầu phòng của khách sạn.
2. Quý bạn nào chưa ghi danh xin liên lạc với Ban Ghi Danh hoặc qua email của BTC để ghi danh giữ phòng trước ngày 30/6/2012 và xin đóng trọn số tiền ghi danh.
3. Trong trường hợp quý bạn chưa quyết định được để ghi danh trước ngày 30 tháng 6 năm 2012 thì BTC sẽ cố gắng điều đình với khách sạn để giúp quý bạn đạo ghi danh trễ với giá tiền như cũ.
4. Thời gian chỉ còn khoảng hơn **2 tháng** nữa là đến ngày Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2012 và BTC sẽ tiếp tục nhận ghi danh cho đến gần ngày Đại Hội với điều 3 như trên.
5. Những bạn đạo đã ghi danh và đóng tiền đặt cọc xin vui lòng đóng phần tiền còn lại cho BTC. Check hoặc Money Order xin ghi trả cho: VoVi F.A. of New York và gửi về trưởng ban ghi danh.

Xin quý bạn đạo lưu ý một vài điều kiện ghi danh như sau:

Hủy bỏ ghi danh:

- Sau ngày **20 tháng 6, 2012**: Không hoàn tiền.

Điều chỉnh chi tiết cá nhân (tên, họ, tuổi...) / Thay đổi bạn cùng phòng :

- Sau ngày **15 tháng 8, 2012**: Khách sạn sẽ tính lệ phí 50.00 USD.
- Xin quý bạn điền đúng tên họ và các chi tiết cá nhân như trong sổ thông hành / hộ chiếu (passport) và tên bạn cùng phòng.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của quý bạn đạo.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp
voviduahanhdaophap@gmail.com

“Diễn Tiến” và “Viễn Tiến”

Diễn Tiến

Khi đọc thông báo trên TBPTĐN về đại hội “Diễn Tiến” 2008 tại Montreal, tôi và một số bạn liên tưởng tới bao nhiêu biến cố đã bất ngờ diễn ra trong cộng đồng Vô-Vi từ mấy tháng đầu năm Mậu Tý, và thảm bảo nhau phải chuẩn bị tinh thần cho những lượt “sóng thần” kế tiếp sẽ kéo dài đến tháng 11 của đại hội, vì lúc đó vẫn còn “diễn tiến” chứ chưa kết thúc.

- Mới đầu năm mà đã học bài “động tịnh” quá xá rồi !
- Cái tên này sao không có hương vị tâm linh như tên của những đại hội trước đây, mà giống như chuyện thời sự ?
- Là một vở trường kịch do Thượng Đế sắp đặt, làm đạo diễn, kiêm luôn vai chính vai phụ !
- Mà Thầy là Thượng Đế ...
- Còn tụi mình làm khán giả thôi !
- Ngồi xem hát đầu bằng nhắm mắt niệm Phật, nhưng ai thích thì cứ tham gia vô xin một vai làm thử?
- Tuồng hát lán này chắc có nhiều lớp như phim truyện ...
- Chỉ là “Diễn tiến” thôi, chứ không phải “Diễn tuồng” đâu

Nói là bất ngờ cho những bạn đạo tu xuất thế, hoặc đối với các bạn chất phác ở xa như thôn quê Việt Nam, chứ nếu thường xuyên tham gia hoặc đều đặn theo dõi mọi sinh hoạt của Vô-Vi thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên lắm đâu. Từ mấy năm gần đây đã có nhiều bạn đạo không đồng ý với ban tổ chức đại hội, không ủng hộ thiền ca, bất mãn với giá ghi danh quá cao, âm thầm trở nên phe đối lập, chờ đợi thời cơ để thay đổi tình thế, ... rõ ràng nhất là vào dịp khóa sống chung Giáng Sinh 2006 và những buổi thảo luận trên đề tài “xây dựng và phát triển Vô-Vi theo đường lối chung” mà Thầy đã cho lập lại nhiều lần trong những sinh hoạt gần đây.

Tình hình chẳng khác ly nước đã đầy chỉ cần thêm một giọt cũng đủ làm cho nước trong ly tràn ra. Như

núi lửa tới ngày giờ khói bụi tro phun ra làm mịt mù bầu trời trong sáng, nam thạch cuộn cuộn tuôn xuống đốt cháy hết nhà cửa cây cối nào xui xẻo nằm trên tuyến lộ của nó, mà cả vùng đất chung quanh cũng rung chuyển khủng khiếp, động đất có thể xảy ra, ... Hoặc như là gió chuyển mình thành cuồng phong hay thủy triều dậy sóng gây bão tố lụt lội làm cho vô số nạn nhân tiêu tan sự nghiệp từ lâu khổ công gây dựng, ngay cả đến mạng sống của con người cũng chỉ nằm trong đường tơ kẽ tóc. Cho nên mặc dù cộng đồng Vô-Vi là một tập thể bạn đạo tu thiền, phát tâm lánh xa loạn động để tìm về thanh tịnh, quyết rời bến mê để về bờ giác, cố gắng vượt khỏi sức hút của hồng trần và phàm tâm phàm tánh để về với diễn giới nhẹ thanh, buông bỏ cuộc sống vật chất tạm bợ để về cội nguồn trường cửu, ... nhưng số người đạt được ý nguyện này dĩ nhiên là chẳng có bao nhiêu, còn lại đại đa số vẫn còn nóng tánh, khi phần nộ cũng chẳng thua gì núi lửa, động đất, cuồng phong, bão lụt, ... Con người sau bao nhiêu kiếp cư trần nhiễm trần đâu dễ dàng sửa đổi từ dữ thành hiền, từ động thành tịnh trong một thời gian ngắn được.

Hơn nữa, sau gần nửa thế kỷ hoằng pháp của Thầy ở thế gian, từ Việt Nam ra hải ngoại, đến nay đã xong 26 kỳ đại hội với bạn đạo khắp năm châu, biết đâu đây là thời điểm tốt để Thầy uyển chuyển theo tình thế mà dùng biện pháp mạnh “Muốn được yên phải đảo điên”, nhắc nhở bạn đạo là “Tứ đại còn phải giai không”, do đó xác thân do nước lửa gió đất hợp thành dĩ nhiên là hoàn toàn giả tạm, và tiền tài danh lợi chỉ là huyền sắc có đó mất đó, hơi đâu cứ mãi tranh chấp hơn thua, thù hằn, oán ghét ? Vấn đề là lần này Thầy hy sinh chính xác thân Thầy để dạy đạo, làm sao bạn đạo không khỏi đau lòng ?

Cho nên hình như chỉ có một số bạn nhiều duyên phước được hầu cận Thầy, ở gần nhà Thầy, hay thường viếng thăm và sinh hoạt với Thầy, đã quen với những bài học “dữ dội” mới có thể tương đối bình tĩnh. Còn đa số thì lo sợ hoang mang không biết thật sự chuyện gì đã xảy ra, nhiều tin tức mâu thuẫn nhau, không biết nên tin ai ! Những bài học

“nặng ký” trong lịch sử Vô-Vi này bắt đầu xuất hiện từ lúc Thầy rời San Diego trở về Montreal nơi được mệnh danh là chốn Hoàng gia ! Trong thời buổi văn minh với những phương tiện hiện đại như điện thoại long distance, điện thoại di động, điện thư, diễn đàn, Internet, Websites, Chat room, Blog, ... vô số tin tức giết gân được nhanh chóng truyền ra khắp nơi tiếp theo tin Thầy được xe cứu cấp đưa vào bệnh viện :

- Thầy bị cho uống thuốc độc.
- Có người âm mưu giết Thầy để đem người khác lên thay.
- Thầy bị lung phổi, máu tràn vô phổi nên Thầy bị ngộp thở, tim ngừng đập.
- Khối âm đang mượn xác một số bạn đạo “tu giả” để phá hoại Vô-Vi.
- Thầy không chứng tâm cho VMC nữa.
- VMC làm sinh hoạt Vô-Vi lấy giá cắt cổ để thủ lợi riêng mua nhà mua đất, nên bạn đạo cần phải tẩy chay đại hội, thiền ca, phải thưa VMC ra tòa, bắt trả tiền lại, v.v.

Riêng tôi vốn không thuộc thành phần “Ai nói gì cũng tin”, vậy mà nhận được cú điện thoại chiều mùng 8 Tết báo tin nửa đêm Thầy vô nhà thương cấp cứu thì cũng phải giật mình, mong được gặp Thầy ngay để trực tiếp hỏi thăm :

- Ông Tám có sao không ?
- Ông Tám không có sao !
- Ông Tám đừng làm tụi con sợ nghe, bạn đạo mình tu còn chưa vững, ông Tám chỉ cần hiện diện đâu đó tại thể cho tụi con yên bụng là được rồi. Tụi con biết tự túc, không ý lại, nhưng chưa đủ tự tin, nên còn cần ông Tám nhiều lắm lắm.
- Cái vía, cái xác, bạn đạo : Năm mới học bài mới !

Với khả năng hạn hẹp của tôi, Thầy chỉ có thể trả lời ngắn gọn vài chữ như vậy thôi, nói dài tôi sẽ không nhớ hết. Nhưng dù chỉ ít chữ ít lời cũng đã rất đầy đủ và thấm thía. Thời gian càng trôi qua, nhiều chuyện càng diễn ra, thì những lời Thầy nói càng được dễ dàng kiểm chứng.

Dù sao, tôi thật tình mong được gặp Thầy qua thân xác hữu vi để mắt thấy tai nghe cho chắc chắn hơn. Thế nào Thầy cũng tội nghiệp cho bạn đạo gần xa trước những tin dầu sôi lửa bỏng này đã phải email hỏi thăm khắp nơi, và Thầy dư biết tánh tôi “có sao nói vậy” chứ không thích “tốt khoe xấu che” hoặc trả lời qua loa “cái gì cũng không biết” cho xong chuyện, nên xui khiến cho tôi gặp được Thầy nhiều

lần trong bệnh viện một cách nhanh chóng và bất ngờ.

Thật vậy, chỉ vài ngày sau khi Thầy nhập viện, tôi tình cờ được bà Tám chỉ điểm để dò dẫm tìm ra nhà thương và phòng Thầy, nhìn thấy Thầy đẹp đẽ bình an trong giấc ngủ ngon ở khu dành cho người lớn tuổi, có bạn đạo quen thuộc thay phiên túc trực ngày đêm, tôi cảm thấy rất an lòng. Nhưng vì không rành tây y mà cũng hiếm khi phải vào bệnh viện, tôi lại lo lắng khi hay tin Thầy sẽ bị giải phẫu để đặt máy điều hòa nhịp tim. Vốn không có thì giờ nghiên cứu sách vở hay Internet, tôi hỏi con tôi cho mau:

- Đặt cái pacemaker có nguy hiểm không ?
- Tùy người thôi, má hỏi làm chi vậy ?
- Ngày mai nhà thương sẽ đặt cái pacemaker cho ông Tám.
- Có người suông sẽ chỉ cần ở nhà thương vài hôm là được về.

Tôi nghĩ nó nói cho tôi yên bụng, chứ trường hợp suông sẽ thường là cho người còn trẻ, chứ Thầy đã 85 tuổi, lại còn tiểu đường, áp huyết cao, ... làm sao tôi khỏi nóng ruột. Cho nên tôi quyết định lấy một ngày phép để thiền và hướng tâm về Thầy, và nhắc các bạn quen thân để họ cũng làm như vậy, vì dù cố giữ tâm thanh tịnh trong bất cứ trường hợp nào xảy ra, dù nhớ niệm Phật, thì vô sở chắc cũng chẳng có đầu óc đâu mà làm việc.

Sau khi được tin việc đặt máy điều hòa nhịp tim kết thúc hoàn hảo, tôi nhớ lại lời Thầy “Sức khỏe của Thầy đã có Thượng Đế lo, các con chỉ lo tu thôi”, nên mới yên tâm trở vô sở làm, nhưng không quên phone vào nhà thương hỏi thăm nhân viên ở đó.

- Cứ vô thăm Mr. Lương đi, ông khỏe mạnh, đã trở về phòng riêng, gia đình ông tới đây thăm đông lắm.
- Vậy tôi tới ngay bây giờ có được không ? Ông vẫn ở cái phòng hôm trước ?
- Được chứ, vẫn ở cái phòng cũ, sắp tới giờ ông ăn chiều rồi.

Trong lòng tôi thật là hồi hộp. Tôi hình dung Thầy ngồi tựa lưng trên giường, có bàn ăn trước mặt, có người giúp Thầy ăn, ... và tôi sẽ đứng ngoài cửa phòng, bên kia hành lang, mà nhìn vô để khỏi làm phiền bữa ăn của Thầy. Nhưng khi đi ngang qua phòng chờ thì có mấy bạn đạo ngạc nhiên và vui mừng bảo tôi để áo manteau và đồ đạc cho họ trông chừng rồi vào thăm Thầy mau mau. Cho nên tôi vội vàng rón rén bước vào phòng Thầy, lúc đó đèn mờ mờ, Thầy đang ngồi trên ghế bắt đầu ăn mà không

cần ai giúp, như thể sắp được xuất viện. Thấy có người bước vào, Thầy ngược lên nhìn, nhưng chưa kịp nhận ra tôi, thì chị Bê đã lên tiếng: “A, là chị MK vô thăm Thầy”. Thầy tiếp lời ngay trong lúc đang ăn :

- Tưởng chết nữa rồi !
- Thấy ông Tám đẹp đẽ khỏe mạnh con mừng quá, nhiều bạn đạo khắp nơi già trẻ gì cũng khóc quá chừng, ở Việt Nam họ nghe tin ông Tám bị lung phổi, máu vô phổi, tim ngưng đập, ...
- Như vậy thì chết rồi chứ làm sao còn ngồi đây được !
- Thôi con để ông Tám ăn chiều, sáng mai sẽ trở lại thăm, ông Tám cho con dẫn theo vài bạn đạo tới thăm được không ?
- Được chứ !
- Ô cái ông ở giường bên cạnh đi đâu mất rồi ?
- Ông ra ngồi ngoài cửa ăn cho rộng rãi.

Thầy nói chuyện huyên thuyên, vừa ăn vừa nói. Sợ Thầy mệt, tôi vội ra về. Các bạn khác vẫn còn ngồi chờ đây ngoài phòng khách, bàn bạc đủ thứ, có cả mấy bạn đạo phương xa, ai cũng thật quan tâm đến sức khỏe của Thầy.

Sáng hôm sau, Thầy tự đi ra phòng khách, lúc đó chưa có ai vô thăm, chỉ có bà Tám và con cháu gần xa tề tựu. Thầy vừa ngồi xuống đã đồng đặc lên tiếng nói về những “diễn tiến” vừa qua và sắp tới. Khi đó nhà thương chuẩn bị thức ăn cho Thầy dùng ở phòng khách. Thầy vẫn tự ăn. Chúng tôi vui mừng ngắm nghía sắc diện hồng hào tươi tắn của Thầy. Nhưng có lẽ người vui nhất là chị Bê, miệng cười toe toét, thấy Thầy mau chóng phục hồi sức khỏe

tốt đẹp hơn xưa. Thầy vừa ăn vừa nhìn và nghe chúng tôi nói chuyện, nghe chị Bê báo cáo “diễn tiến” sức khỏe của Thầy, kết quả các tests của nhà thương, và chuyện bác sĩ ngạc nhiên khi cái thân của Thầy phục hồi một cách bất ngờ. Lúc đó bạn đạo bắt đầu lần lượt tới thăm. Thầy tự trở về phòng ngồi nghỉ, mọi người nối đuôi tiễn Thầy tới tận cửa phòng.

Chiều hôm sau, chúng tôi trở lại thăm Thầy sau khi sinh hoạt thường lệ ở thiền viện, như thói quen của mỗi chủ nhật lúc Thầy còn ở nhà bà Tám. Từ ngoài cửa bệnh viện đã thấy bạn đạo rồi, làm tôi nhớ tới những lần đi đại hội hoặc khóa sống chung, chưa tới cửa khách sạn đã thấy các bạn quen. Chủ nhật kế tiếp, bạn đạo đến càng đông hơn, rất nhiều bạn từ xa tới thăm, phòng khách, hành lang, thang máy, ... chỗ nào cũng thấy bạn đạo. Có một bạn phương xa nói với tôi : “Phải nhìn tận mắt mới tin là Thầy vui và khỏe, chứ đọc emails em nóng ruột quá nên bay qua đây !”. Nhưng mới cách đó vài tiếng đồng hồ lại có một bạn Montreal lác đầu than : “Thầy yếu quá rồi, chắc không còn làm được gì nữa đâu !”. Hôm đó Thầy ở trong phòng, nói rất ít và cho biết bạn đạo nên ở nhà lo tu chứ đừng vào thăm Thầy đông quá. Ít lâu sau, Thầy xuất viện về tịnh dưỡng ở một địa điểm mới rất yên tĩnh, có người gác cửa, có y tá tới thăm.

(còn tiếp)

Mỹ Kim
Tháng 9 năm 2008

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 1 tháng 12 năm 1973

Trụ hóa thân hình chuyển pháp môn
Tiến nơi giác giới tạo sanh tồn
Hồn không mê loạn thấu thanh khí
Trí tuệ thông minh tự tiến tồn

Dại đời ngoan đạo mới khôn
Dại đạo khôn đời chuyên môn gạt mình
Bên trên hiện rõ nguyệt tinh
Bộ đầu cũng có khí tinh chuyển hòa
Cảm minh minh cảm gần xa
Người tu giải tỏa chơn tà phân minh
Phân ra trí tuệ thân hình
Bình tâm phán xét biết mình là ai
Chính ngài đã tự lầm sai
Phát huy tại thế thị oai thế tình
Chẳng lo tự sửa lấy mình
Chỉ lo phụng sự thân hình đa đoan
Thất tình lục dục phũ phàng
Tạo đường bất chánh khó an khó hòa
Chết rồi chuyển hóa thành ma
Sống trong nghịch cảnh khó mà chuyển thân
Bên trên mỗi lối mỗi tầng
Từ bi sắp sẵn gắng lần tiến lên
Tự mình khai thác lập nền
Lên cao mới thấy bề trên dung hòa
Thế gian nuôi dưỡng tâm tà
Hơn thua thù hận khó hòa chúng sanh.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Sáu Mươi

ĐẠO SỞ TỰ THIỆN

TY THƯỜNG THIỆN VÀ TY PHẠT ÁC

Phật Sống Tề Công
Giáng ngày 16 tháng 6 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Hồn quy tự thiện tái tu công
Luyện tính ma tâm khổ dụng công
Đạo pháp văn thi thâm cứu học
Nhân gian cứu thế hiển linh thông*

Dịch

Trường học hồn ơi gắng trả bài
Tu tâm sửa tánh chẳng hề sai
Thi văn đạo pháp lo tìm hiểu
Cứu độ trần gian hiện thánh thai.

Tế Phật: Bữa nay đạo địa ngục đã định tới Sở Tự Thiện cùng Ty Thường Thiện và Ty Phạt Ác. Sách Địa Ngục Du Ký viết tới đây đã gần kết thúc, ta rất vui mừng thấy nhiều kẻ phát thiện tâm ẩn tống rất là nhiệt thành, quả lòng từ bi với con người là một, có như vậy mới không phụ công lao khó nhọc suốt hai năm qua bên ba âm phủ của thần và người, chỉ mong sao chúng sanh trong thiên hạ nhận ra chân lý quay về nẻo đạo, theo đường lương thiện. Địa Ngục Du Ký là một cuốn sách mà chơn lý phù hợp với mọi tôn giáo, phàm kẻ chịu khó đọc sẽ có lợi ích cho tâm thần vô kể, ta ra công hô hào là mong chúng sinh bỏ ác theo thiện, làm sự lành, tránh sự dữ, được người gọi là kẻ tốt, một phen hết lời kêu gọi tu tâm, mong người có lòng trong thiên hạ cùng lên tiếng gọi đàn. Dương Sinh sửa soạn lên đài sen.

Dương Sinh: Con đã sẵn sàng, mời ân sư lên đường.....

Tế Phật: Đã tới, Dương Sinh xuống đài sen.

Dương Sinh: Sở Tự Thiện đã ở ngay trước mắt, giống như một ngôi trường, phía ngoài rất sạch sẽ, khuôn viên trồng các loại cây cảnh và hoa, khác hẳn cảnh nhà lao tối tăm ở âm phủ.

Tế Phật: Sở Tự Thiện cũng là nhà trường ở chốn âm phủ, chuyên môn chỉ dạy các thần chức và nhân viên tới tu luyện.

Dương Sinh: Cửa sổ đã mở, các quan viên đã xếp hàng nghinh đón mình.

Tế Phật: Sở Trưởng cùng các quan viên trong sở đã tới, Dương Sinh mau tới trước làm lễ ra mắt.

Dương Sinh: Xin ra mắt Sở Trưởng cùng chư vị Tiên Quan.

Sở Trưởng: Miễn lễ, hoan nghênh Dương Thiện Sinh cùng Tế Phật tới thăm, đợi đã lâu! Mời hai vị theo tôi vào trong để tiện tham quan.

Tế Phật: Rất cảm ơn. Bữa nay tới đây quấy rối, xin Sở Trưởng ban ân chỉ giáo, cùng giới thiệu tình hình của quý sở cho Dương Sinh được rõ.

Sở Trưởng: Lễ đương nhiên bản sở có tên là Tự Thiện Sở còn gọi là Sở Hợp Thiện, phàm người đời lúc sống công đức lớn lao nhưng chưa đạt tới tiêu chuẩn “*thăng thiên giới chứng quả*” đều được dẫn vào Sở Tự Thiện tu luyện để chuẩn bị “*thượng thăng thiên giới*” hoặc trở lại trần gian tiếp nhận chức thần cứu đời giúp người.

Dương Sinh: Người ở phía trước có phải là Trang Kiến An, một môn sinh cũ của bản đường không?

Tế Phật: Phải rồi, bữa nay được tương hội tại đây phải nói là có chút nhân duyên.

Dương Sinh: Trang tiên sinh nhìn thấy tôi mắt muốn ứa lệ.....

Sở Trưởng: Trang Thiện Hôn, người chớ bị thương, bữa nay đặc biệt sắp xếp cho các anh là đồng đạo với nhau được tương hội tại đây, có thể kể lại tình cảnh sau những ngày tù giam cõi trần.

Trang Thiện Hôn: Bữa nay được hội kiến Dương Thiện Sinh tại đây, trong lòng đã cảm động nói không được, nước mắt bị thương lại còn tuôn trào.... Lúc sống nhập môn Thánh Hiền Đường, đã nhận được sự chiếu cố của Quan Âm Chủ cùng chư vị đồng tu do đó mà tôi hăng hái ra sức công quả, hằng ngày tới tòa soạn tạp chí Thánh Hiền trả lời thư tín, lòng những tưởng gắng công quả tương lai có thể tiêu dao cõi thiên đường song vì quá si mê nên còn lưu lại chút tơ duyên tình ái nơi cõi thế cho nên sau khi rời trần gian tuy có Phúc Thần dẫn đường cùng Âm Chủ bảo hộ, song vì gây lỗi quá nhiều, công tội ngang nhau, tư cách không đủ để lên thiên đường. Lúc tại thế, Âm Chủ kỳ vọng ở tôi quá nhiều, luôn dạy dỗ khuyến khích, song vì tôi trí tuệ nông cạn nên chưa thể nghiệm cùng giác ngộ nổi Thánh ý, không làm chủ được thân, tâm nguyện chưa thành nên thân chết trước.... May mắn nhờ lúc sinh tiền một lòng chân thành, Âm Chủ mới dẫn tôi đi tham

quan tình trạng xử phạt tại các ngục, sau đó trở về Sở Tự Thiện tu luyện. Lúc cử hành đám táng, tôi được các vị đồng đạo của Thánh Hiền Đường thấp nhang, đi đưa, lòng tôi tràn đầy cảm kích nói không được, xin Dương Sinh cho tôi gửi lời cảm ơn tới các bạn đạo. Tôi ở đây hằng ngày học văn, học đạo, luôn luôn bị khảo hạch. Chúng tôi phải trao đổi, vun bồi lòng từ bi như thấy của không tham, thấy sắc không mê.... môn nào cũng phải khá vượt mức. Những đề thi đều do Tiên Phật hóa phép, như muốn chúng tôi đi tới nơi nào, hốt nhiên bên đường hiện đầy vàng, có gái đẹp tới dẫn dụ, nếu như tâm thân không định sẽ bị thi rớt, liền coi như không hợp cách phải tu luyện lại. Bình thường có Tiên Phật Thánh tới đây giảng dạy đạo pháp, tuy không bị xử phạt nhưng hương vị của sự học bài và trả bài cũng chẳng dễ dàng hấp thụ.....

Sở Trưởng: Sở Tự Thiện chuyên môn huấn luyện những người sẽ đảm nhận chức Thần hoặc để thay thế những vị thần linh sức đạo yếu kém. Do đó mà học viên luôn bị khảo nghiệm, tới bao giờ đạt được cốt cách Thần Thánh mới cho tốt nghiệp. Sau khi tốt nghiệp, có kẻ vì nhờ gặp duyên cho nên được Thầy Tiên độ về thiên đường tu luyện thêm, có kẻ trở lại dương gian đảm nhiệm chức thần.

(còn tiếp)

